

Ἐπὶ ἀντικειμένων ὑποκειμένων εἰς σῆψιν, ἀποσυντί-
θεμαι: Φρ. Ἐξ-ζεσε καὶ πόξ-ζεσε (ἐβρόμηση, ἀποσυντετέθη
καὶ διελύθη). Συνών. ζένω (II).

ἀπόζερος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. ζερβός.

1) Ἀριστερόχειρ, ἐπαρίστερος ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ
ἀπλοῦ καὶ πρὸς ἐπίτασιν τούτου: Ζερβός κι ἀπόζερος.
Συνών. ζερβός. 2) Δύσβατος, δυσπρόσιτος, τραχύς:
Ἄσμ.

Καὶ μὴ λαφῆνα ταπεινὴ δὲν πάει κοντὰ μὲ τ' ἄλλα,
μόνο 'ς τ' ἀπόσκια περπατεῖ 'ς τ' ἀπόζερβα ἀγναντεύει.

Συνών. ἄβολος Α 1, ἀνάζερος 2.

ἀποζεστᾶσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ζεστᾶσκουμαι, δι' ὃ
ιδ. ζεσταίνω.

Ἀποβάλλω τὴν θερμότητα.

ἀποξευγαρίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξευγαρίζω.

Ἀποπερατῶ τὴν ἀροτρίασιν, τὸ ὄργωμα.

ἀποξεύω πολλαχ. ἀποξεύω Θήρ. Κρήτ. (Ρέθυμν.)
Νίσυρ. κ. ἀ. — Κορ. Ἀτ. 2,58 Λεξ. Ἡπίτ. (λ. ἀποξεύ-
γνυμι) ἀποξεύου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) ἀποξέφω Θήρ. Κάρι.
Χίος ἀπουξέφου Σαμοθρ. ποξεύω Κάλυμν. Κάσ. πο-
ξέγνω Κύπρ. ποξέγνω Κύπρ. Ρόδ. Μέσ. ἀποξέχομαι
Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποξεύγνυμι.

1) Λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τὰ ἐξευγμένα ζῶα, ἀποξευγνύω
πολλαχ.: Πόξεξε τὰ βούδια τὰ ἐνύχτωσαν Κύπρ. Ἐποξέ-
ξαμεν τὰ βούδια τὰ ἐφύασιν αὐτόθ. Ἀκόμη λ-λίην ὥραν
τὸ ἐν-νὰ ποξέξω (ἐν-νὰ=θενὰ, θὰ) αὐτόθ. Συνών. ἀπο-
δένω 3, ξεξέω. 2) Ἀπαλλάττω τοῦ φόρτου, ἀποθέτω
τὸν φόρτον, ἀποφορτίζω Κάλυμν. Κάρι. Ἐπόξεφα τὸ μονο-
φόρι νὰ ξεκουραστῶ μὴν ὥρην (μονοφόρι=ξύλον ἐπὶ τοῦ
ὤμου φερόμενον) Κάρι. Συνών. ξεφορτώνω. β) Μέσ.
ξεσφίγγομαι Πόντ. (Σταυρ.): Ἄσμ.

Ξέχεσαι κι ἀποξέχεσαι νὰ φέρεις πολλὰ χορτάρια,
κάν'νός καρδιά 'κὶ πονεῖ γιὰ τ' ἐσὰ τὰ ποδάριά.

3) Θέτω, τοποθετῶ Κάσ. Σαμοθρ.: Ποῦ τ' ἀπόξινις κι
δὲ δοῖν βίσκον; (εὐρίσκω) Σαμοθρ. Οὐνὰ τ' ἀπουξέφουμ'
γούλη μία (ἐδῶ τὸ τοποθετοῦμεν ὅλη μέρα, πάντοτε) αὐτόθ.
Σέδα κι ἀπόξινέ του ἀπὰ 'ς τὸν μ'χαί (ἔμπα καὶ τοπο-
θέτησέ τον ἐπάνω εἰς τὸ μπουχαρί, τὸ τζάκι) αὐτόθ.

4) Περαιτῶ, τελειώνω τὴν ζευξίν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)
Χίος κ. ἀ.: Ἐξεψε ὁ πατέρας σου; — Οὐ, ἔξεψε κι ἀπόξεψε
Αὐλωνάρι.

ἀποξηλεύω Μύκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξηλεύω.

Καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀντιζηλίαν: Ἐποξήλεψα μὲ τὸ
ναύτη μου ποῦ σὲ πήρηνε γυναῖκα. Συνών. ξηλεύω.

ἀποξημία ἢ, Θράκ. (Περίστ. κ. ἀ.) ἀποξεμία Πόντ.
(Κερασ.) ἀποξεμίγια Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξημιώνω. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

Ἐπανόρθωσις γενομένης ζημίας, ἀποξημιώσεις ἐνθ' ἂν.
Συνών. ἀποξημιώσει.

ἀποξημιώνω λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξημιώνω.

Παρέχω εἰς τινα τὸ ἀντίτιμον τῆς προξενηθείσης εἰς
αὐτὸν ζημίας, ἀποξημιῶ: Τὸν ἀποξημιώσαν γιὰ τὴν ζημίαν

ποῦ ἔπαθε. Ποιὸς θὰ μὲ ἀποξημιώσῃ γιὰ τὰ σπασμένα; Οἱ
πρόσφυγες ἀποξημιώθηκαν γιὰ ὅσα χάσανε 'ς τὸν πόλεμο. Γιὰ
τὸ σπῆτι ποῦ μοῦ 'κοψε ὁ δρόμος ἀποξημιώθηκα.

ἀποξημιώσει ἢ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξημιώνω.

Ἀποξημία, ὃ ιδ. κοιν.: Γιὰ τ' ἀμπέλι ποῦ τοῦ 'κόψανε
πῆρε ἀποξημιώσει. Τοῦ 'κανε ζημιὰ καὶ θὰ τοῦ δώσῃ ἀποξημιώσει.

ἀποζητῶ Θράκ. Ἰθάκ. κ. ἀ. — ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ.
Γύφτ. 2,167 καὶ Βωμ. 77 ΓΞενοπ. Ἀναδυομ. 149 ΠΠαπα-
χριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 2,14 καὶ Χριστούγ. Θράκ. 13
ΚΜπαστ. 20 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀπο-
ζητάω Κεφαλλ. (Ἀργοςτ.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 2,127
ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 155 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπουζ'τῶ Ἡπ.
ἀπουζ'τάου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ποζητῶ Κύπρ. Νίσυρ. ποζη-
τάου Εὐβ. (Αὐλωνάρι.)

Τὸ μεσν. ἀποζητῶ.

1) Σφόδρα ζητῶ, ἐπιθυμῶ τι Ἡπ. Θράκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ.
Κύπρ. Νίσυρ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἂν. ΓΞενοπ. ἐνθ' ἂν. ΚΜπαστ.
ἐνθ' ἂν. ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. ἐνθ' ἂν. — Λεξ.
Βλαστ.: Εἶχε τὴν ιδέα πῶς ἡ γυναῖκα ὥσπου νὰ πεθάνῃ
στρέγει τὴν παντρεία καὶ τὴν ἀποζητᾷ ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ.
ἡθογραφ. ἐνθ' ἂν.: Ἡ χώρα, ἔλεγον οἱ γέροι, τοὺς ἀποζητάγε
καὶ τὴν ἀποζητάγαν ΓΞενοπ. ἐνθ' ἂν. Τὸ κάθε ζῶο ἀποζητᾷ
τὴ σιγουριά καὶ τὴν καλὴ θροφή γιὰ τὸ νεογέννητο σπλάχνο του
ΚΜπαστ. ἐνθ' ἂν. || Παροιμ.

Ἐγλυκάθη ἡ γραιὰ 'ς τὰ σῦκα, | καθημέρα τ' ἀποζητά
(ἐπὶ τοῦ δυσκόλως ἀποβάλλοντος εὐχάριστον τινα ἔξιν.
Πβ. καὶ ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,131) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Ἐχεις μὴλὰ 'ς τὴν πόρτα σου καὶ κλῆμα 'ς τὴν αὐλή σου,
κάμνει σταφύλι ραζακί, κάμνει κρασί μοσκατο
κι ὅπου τὸ πιῇ 'νεοαίνεται καὶ πάλιν ποζητᾷ το
('νεοαίνεται = ἀνασαίνει, ἀνακουφίζεται) Νίσυρ. — Ποίημ.

... νὰ χαιρετίσης

τὴ μάνα, τὸν πατέρα σου, τὴ γῆ τὴ μητρική σου,
ποῦ ἀποζητᾷ τὴ νεότη σου, τὸ χέρι, τὸ σπαθί σου

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἂν. β) Ἐπιθυμῶ πολὺ, ἐπὶ θηλέων ζῶων
ὀργώντων πρὸς συνουσίαν Κύπρ.: Ζητᾷ τῶαί ποζητᾷ ἡ
φοράδα τῶ 'ἐν -ι-βρίσκω ἅπ-παρον νὰ τὴν σύρω. Συνών.
γυρεύω. γ) Ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ τι ἐλλείπον, ἀπο-
λεσθὲν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἀ. — ΚΠαλαμ.
Βωμοὶ ἐνθ' ἂν. ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἂν. ΠΠαπαχριστοδ.
Χριστούγ. Θράκ. ἐνθ' ἂν. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.:
Τὸν ἐχάσαμε τὸν πατέρα μας τσαὶ τόνε ποζητᾷμε κάθε λίγο
τσαὶ λιγάκι Αὐλωνάρι. Θὰ μὲ χάης κι θὰ μ' ἀπουζ'τῆς
Ζαγόρ. Ἀποζητουνά κάθε φορὰ τὴ σπηλαιὰ τῶν γονέων μου
ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἂν. Τὰ γῦρο βουνὰ χιονισμένα καὶ κουκουλ-
λωμένα, οἱ πολιτεῖς 'ς τὸ διάβα τους βρεγμένες καὶ μουςκε-
μένες ἀποζητοῦν τὸ λαχταριστὸ νήλιο ποῦ βδομάδες τῶρα δὲν
ξεμύτισε ἀπὸ τὰ βαρὲὰ σύγνεφα ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἂν.
|| Ποίημ.

Μὴν τὴν εἶδατε, διαβάτες καὶ περάτες,
τὴ γυναῖκα μου, τὴν ἀγαπητικιά μου;
τὴν ἀποζητᾷ ἄντρας, παιδί καὶ σπῆτι

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἂν. δ) Ἐπιθυμῶ νὰ ἀνεύρω τι, ἀναζητῶ
ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 2 ἐνθ' ἂν.: Ποίημ.

Σ τὸ σπῆτι ἐδῶ τί θέλεις; καὶ ποιὸν ἀποζητᾷς;

Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μόσχ. Λειμωνάρι. (Ρ. Γ. 87,3,2908c) «ὥς
οὖν ἦλθον ἐν τῇ Λαύρᾳ ἀπεζήτησαν τὸ κελλίον αὐτοῦ».

2) Παύω νὰ ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, εἰδικῶς ἐπὶ τῶν
θηλέων ζῶων τῶν ὁποίων παρῆλθεν ὁ ὀργασμὸς Κύπρ.:
Ἐζήτησεν ἡ φοράδα μου τῶ ὅσον νὰ βρῶ ἅπ-παρον νὰ

